

„Menirea vieții tale e să te cauți
pe tine însuși”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VIII

Numărul 388

5 - 11 decembrie 2018

Clipa la care a ales a nu fi parte...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu prin participarea ca terță parte la evenimentele unei așa-zise agende europene rămâi în conștiința neamului tău! Ci prin prezența cu trup și suflet la marile momente ale țării tale. Mai ales că unii au așteptat o viață o asemenea clipă. Sfințirea Catedralei Neamului. Or, să fii încă

dunga unei semnături de înfatuare aruncată pe o hârtie neistorică.

Sfințirea Catedralei Neamului a fost clipa de zidire pe care președintele a ales să o irosească... Să o ignore în fața a milioane de credincioși, în fața Istoriei însăși! O Clipă care, fie și fără el, va rămâne zidită în Memoria Timpului. Și nu oriunde! Ci în Panteonul Națiunii Române, nu într-o notă de subsol a unei risip-

europene! Pentru că, nu-i așa?, se sfințea o Catedrală într-o Europă în care se încearcă dezidirea creștinismului. Poate dacă ar fi fost vorba de inaugurarea unei moschei, Iohannis ar fi primit dezlegare să „ignore” agenda europeană...

Iar președintele nu și-a sfidat doar țara. Nu a sfidat doar prezentul. Ci și trecutul și clipele astrale ale altor „nemți” ale căror inimi

„Dezlegarea la migrație”...

Corneliu
Vlad

Pactul ONU privind migrația se anunță ca unul dintre subiectele cele mai fierbinți ale lumii în următoarele câteva săptămâni (dar, la sigur, și pentru multă vreme de acum înainte). „Dezlegarea la migrație” consacrată prin acest document, prin vot în Adunarea Generală a Națiunilor Unite, va trebui să fie aprobată de către toate statele (membre ale ONU) la summitul de la Marrakech din 10-11 decembrie. Statele Unite s-au declarat din capul locului împotriva Pactului, după care tot mai multe state au adoptat sau anunțat poziții similare. Rareori s-a întâmplat, în istoria venerabilei ONU, o dezbatere atât de înfocată pro și contra precum cea dezlănțuită de această temă. Rezultatul votului de la Marrakech e greu de prevăzut, dar numărul statelor oponente crește de la o zi la altă. Iar consecințele deciziei ce va fi, totuși luată, sunt imposibil de prevăzut în toate implicațiile sale. Și e vorba de soarta a miliarde de oameni, după unele estimatii, iar numărul acestor „oameni fără umbră” va crește mereu.

De ce, atunci, această împotrivire și acest impas prelungit și aparent de netrecut? Pentru este pusă în joc însăși suveranitatea națională a statelor, cel puțin în forma sa de astăzi și într-un punct deosebit de sensibil al ei. Disputele pe suveranitate nu sunt noi și au fost, în istorie, mai întotdeauna crâncene, iar pentru unele state și popoare, existențiale, le-au pus uneori în joc însăși supraviețuirea. În ultima jumătate de secol, și în NATO (Franța lui de Gaulle), Tratatul de la Varșovia și CAER (România, opusă „doctrinei Brejnev” a „suveranității limitate”), Conferința general-europeană (Malta, care a condiționat acceptul Actului Final de la Helsinki), UE (Grupul de la Vișegrad, Austria, Italia). Iar în Europa Unită și în multe dintre statele membre se poartă polemici tăioase, reductibile, până la urmă, la o alegere clară între suveranitate și „migrație liberă”.

Cazul vedetă este al Germaniei, unde confruntarea în materie este mai aprigă ca oriunde. Cancelarul Merkel ține cu orice preț la Pact, deși înverșunarea ei ar putea duce la căderea guvernului și la

destrămarea coaliției aflată la putere. În focul polemicii, doamna Merkel nu ezită să susțină că „statele naționale trebuie să fie astăzi gata să renunțe la suveranitatea lor”. O afirmație cu rezonanțe de avertisment, de ultimatum, de diktat. Comentatorul Paul Dijk de la „The Voice of Europe” reacționează stupefiant: „Nu, nu vreun Adolf Hitler a spus așa ceva, a spus-o cancelarul Angela Merkel!”. A spus-o și a teoretizat-o, când a afirmat că respingerea Pactului nu e patriotism, căci „oamenii sunt persoane care trăiesc într-o țară, ei nu sunt un grup care se definesc poporul” (de parcă a uitat că la demolarea Zidului Kremlinului germanii scandau nu „Suntem un popor”, ci „Suntem poporul”). Și a mai spus cancelarul german că a te opune Pactului „nu e patriotism”. Aici se întâlnește cumva în apreciere cu colegul francez de tandem în UE, Emmanuel Macron, care declara, nu demult, că „patriotismul este exact opusul naționalismului” (pentru că naționalismul e o trădare).

Cei doi corifei ai integrationismului european „sans frontiere”, adică în devălmășie, sunt parcă tot mai tot mai decizi să ia înălțime față de realitățile concrete, care rămân mereu mai închețate în ochii lor. Chiar dacă atmosfera din țările lor e marcată de momente agitate, turbulente, nesigure, (manifestațiile monstru din Paris ale „vestelor galbene”, tensiunile acute din viața politică de la Berlin), iar de aici audiența în scădere și precaritatea poziției și a președintelui Franței, și a cancelarului Germaniei. Statele membre trebuie să cedeze suveranitatea lor națională Bruxellesului pe „afaceri externe, migrație și dezvoltare”, a mai spus cancelarul, care a conchis: „Europa trebuie să câștige mai multă suveranitate”.

„Aventură europeană” care este astăzi Europa Unită, pornită prin Franța și Germania, este una dintre cele mai promițătoare proiecte geopolitice contemporane, dar ar fi o tragică ironie a soartei ca tocmai deschizatorii de drumuri din noua istorie a continentului să fie și autorii eșecului Uniunii Europene. Destinele Europei nu pot sta sub semnul detestabilei formule „Eu te-am făcut, eu te omor”.

prezent pe acest pământ și să întorci spatele unei clipe astrale a neamului tău pentru a fi parte a unui biet moment european, să refuzi țăfnos să-ți alături bătăile inimii unei unicități, nu doar în viața unui iubitor de țară și glie, ci a unei Națiuni întregi, reprezintă aproape o blasfemie.

Sigur, Iohannis se închină în altă simțire. Și nu poate pătrunde în empatia astrală a Neamului Românesc ortodox, cel puțin nu la dimensiunea adevăratei spiritualități a mântuirii. Dar, măcar dintr-un minim respect față de cei e l-au votat, ar fi trebuit să fie prezent.

Un Patriarh a putut bate atâta cale pentru a fi prezent la acest eveniment. Un președinte de țară, mult prea sărac în puțința-i de înțelegere, deși avea o clipă de zidire alături, a ales alt drum: „Agenda Europeană”. O agendă care, poate chiar peste mai puține file de pagini din „istoria” contemporană, sau poate nici măcar pagini, ci simple rânduri, s-ar putea să nu mai aibă nici o însemnătate. Iar momentul la care Iohannis a ales să fie prezent, în detrimentul unei clipe trainice, să nu mai conteze peste vremuri nici măcar cât

ite, dintre atâtea altele, file europene, pagini atât de fragile în propria zi a tocmirii lor, darămite peste ani! (Dar poate că data viitoare îi va ruga pe cetățenii europeni să-l voteze! Că doar le-a făcut „agenda”, nu?! Doar a pus și el un strop de cerneală pe o prezență de mim la un acord!)...

Astfel de acorduri ale agendei europene vor mai fi. Dar nici una nu se va ridica la nivelul unei clipe astrale. Iar președintele avea atâtea zile și atâtea alte file de agende europene încât, măcar într-o zi de suflet pentru Neamul Românesc, ar fi putut lipsi din locul lui strict protocolar de la masa bătrânei Europe.

Agenda europeană nu era prioritară în ziua visată de Mihai Eminescu nici măcar dacă ar fi fost vorba de însăși zidirea (sau dezidirea!) UE. O zi care era bătută în pietrele de temelie ale transformării într-o clipă astrală cu suficientă vreme înainte.

Doar dacă nu cumva Iohannis nu a vrut să fie prezent acolo. Sub semnul crucii, alături de doi patriarhi și de Neamul Românesc. Sau, și mai probabil, dacă nu care cumva i s-a impus poate chiar dinspre agenda

au bătut cu adevărat pentru pământul românesc.

O catedrală se constituie ca un edificiu ridicat pe credința a milioane de români. Pe credința și speranța lor. O construcție europeană rămâne doar o „zidire” de hârțogăraie și va fi mereu în bătaia feluritelor curente și... invazii geostrategice.

Astfel, Ziua sfințirii Catedralei Mântuirii Neamului va fi ziua în care țara nu a avut președinte. Iar turma a avut un singur baci: Patriarhul Daniel. Poate la asta se va gândi Klaus Iohannis ori de câte ori va auzi răsunând clopotele Catedralei Neamului, fiind președintele care a ales, fie și doar pentru o zi (dar ce zi!) să nu mai fie român, nici măcar cât un epigon, nici măcar cât o coadă de topor, nici măcar cât un fățarnic ce își vede doar propriul interes...

Prin fotbal spre autonomia secuiască!

Ilie
Șandru

Încep să-i cred pe cei care afirmă că în România totul este posibil. Și nici nu te mai poți mira măcar dacă e așa. Fiindcă în ultimele trei decenii, de când țara noastră se zice că a devenit „stat de drept” s-au întâmplat atâtea „minunății” încât nu ne mai putem miram de nimic. Nu, fiindcă știm că după cele de acum vor veni altele și mai ceva decât cele care au fost.

Și-atunci am devenit imuni. Nu ne mai miră nimic, nu ne mai pasă de nimic. Când auzi că s-a întâmplat ceva, respectiv o altă „minunăție”, te oprești, te gândești o clipă, după care îți vine să zici „las că-i bine”! Precum un personaj dintr-o nuvelă a scriitorului basarabean, Ion Druță, a cărui noră era rusoaică și nu știa nicio boabă de românească, după cum socrul, răzăș moldovean, nu știa deloc rusește. Așa că nora sa, când merge la el în vizită, îi vorbea în limba ei natală. Când mai făcea câte o pauză, să-și mai tragă suflul, atunci și bătrânul avea timp să spună două vorbe: „las că-i bine”! Fiindcă nu înțelegea nimic din spusele nurorii sale. Probabil asta se urmărește acum, să nu mai înțelegem nimic din ceea ce ni se întâmplă, pentru ca apoi, când în sfârșit, ne vom trezi „din somul cel de moarte...”, să fie prea târziu.

Cam așa și cu „statul nostru de drept”, dar și cu „democrația noastră originală”, două noțiuni care au devenit absolut abstracte pentru toți românii. Văzând ei că cele aproape trei decenii în care s-au schimbat câteva zeci de guverne, fiecare aducând cu sine câte un „stat de drept” și câte o „democrație originală”, dar în realitate toate au fost doar palavre, vorbe goale, lipsite de conținut, un fel de rebusisme, precum și „celebra găselniță” a lui Klaus Werner Johannis, „România lucrului bine făcut”, o idioțenie, lipsită de orice logic, românii nu s-au mai mirat când au văzut că în ligile care fac parte din Federația Română de Fotbal activează echipe care, după denumirile pe care le au, nu par a fi din România, ci din campionatele altor țări europene. Mă refer la echipele „Sepsi OSK” din Sfântu Gheorghe, „Csikszereda” din Miercurea Ciuc, dar și la „Hermannsdadt”

din Sibiu. Și nu pot să nu mă întreb 0 și să întreb! – cum a fost posibil ca Federația Română de Fotbal să permită înscrierea în campionatul românesc a unor echipe cu astfel de nume? Probabil, uitându-se dumnealor, cei de la federație, peste numele re-

națiunea sângelui meu”!

Cum să uite cineva cimele abominabile săvârșite de secui asupra locuitorilor pașnici din orașul martirizat, Reghin, la 1848, când descreieratul maior Zeik Dominic, urla din toate puterile: „Unde nu ați prădat, prădați!... Unde nu

financiară a acestor echipe, drept recompensă pentru că au învins una sau mai multe echipe românești. Iar așa-zisa „galerie” nu este altceva decât o trupă de gălăgioși cu îndemnuri revizioniste. Oare chiar nu vede nimeni aceste lucruri? Și s-ar mai putea vedea de

bine la noi, fiindcă au făcut și ei parte dintre națiunile favorizate ale Ardealului încă din vremea în care au venit aici. Însă nici ei nu au avut o comportare loială față de români. Nici chiar față de cei din Mărginime, cărora le-au luat pământurile cele mai bune și munții.

Edificatoare, din acest punct de vedere, este comportarea sașilor bistrițițeni față de români, care au doborât să aibă și ei o biserică în oraș, așa cum aveau celelate religii „recepte”: „Dacă acestei prostimi neînfrânate nu i s-a acordat biserică în suburbie, cu atât mai mare greșală ar fi să i se predea biserică în oraș, căci în detrimentul purității seculare a națiunii săsești ar căpăta pofta să intre aici și în proprietatea altor case. Au valahii destul cu oratoriul(capela) închiriat și tolerat în mahala, unde își pot celebra liturghia cum vreau, dar de proprietate, fie ea chiar de o palmă, nu poate fi nici vorba, după ce fiecare dintre ei trăiește pe lângă un stăpân, care îl suferă lângă sine numai pentru ce îi place”

Atunci când citești astfel de lucruri care dovedesc cât de mult îi „iubeau” sașii pe românii ardeleni, nu poți să nu te întrebă care o fi fost logica după care echipa de fotbal, fanion al Sibiului, trebuia să se numească „Hermannsdadt”? Și totuși pe tricourile jucătorilor se află înscrisul „Primăria Sibiu”! Sună mai frumos „Hermannsdadt”? Or, pe lângă banii primăriei, în bugetul echipei mai „picură” niscaiva „mărunțiș” și de la sașii plecați demult din Sibiu, însă au tot interesul de a se păstra, în memoria generațiilor de azi, vechiul nume de pe vremea când ei erau stăpâni?

spectiv, neînțelegând nimic, și-or fi zis: „E bine, domnule!”... Ce dacă le-au botezat „Sepsi OSK”, „Csikszereda” sau „Hermannstadt”? Supără pe cineva?..

Evident că supără, domnule Burleanu. Nu știu dacă pe toți românii, dar pe românii ardeleni în mod sigur. Fiindcă ei chiar dacă au iertat multe din fărâdelegile suferite înainte de 1918, în timpul „Ungariei istorice”, nu le-au uitat. Și nici nu se pot uita, fiindcă au fost multe și sălbatice, scrise cu sânge românesc!

Cum să poată fi uitate crimele îngrozitoare săvârșite împotriva românilor de către „tribunalele de sânge”, ca organe represive ale statului „național” maghiar, în care „minoritățile” formau majoritatea populației fostei „Ungarii milenare”? Cum să uite românii ardeleni „echipele de vânători” ce cutreierau satele românești spre a-i găsi și pedepsi pe „instigatorii”? Numai că, în realitate, „instigatorii” erau toți cei care, din întâmplare, le ieșeau în cale. Nu conta de erau femei, copii, bătrâni, oameni nevinovați. Nu, îi împușcau pe toți, fără nicio judecată! Erau „vinovați” că se născuseră români! Iar românii trebuiau pedepsiți, să fie suprimați, astfel ca „în Ardeal să rămână o singură naționalitate, cea maghiară,

arde, aprindeți”!

Sunt doar câteva crâmpoie din istoria însângerată a Ardealului, scrisă cu lacrimile și cu sângele zecilor de mii de români martirizați. Dar nu cumva să creadă cineva că dacă asemenea lucruri nu se mai petrec, nu mai sunt posibile, generațiile de astăzi ale maghiarilor au renunțat la vechiul vis, pe care cei din trecut l-au visat: refacerea prin orice mijloace a „Ungariei milenare”. Cei care au fost nevoiți să semneze Tratatul de la Trianon, în realitate nu au recunoscut acest tratat și au lăsat, cu limbă de moarte, pentru cei din viitor, să nu recunoască niciodată Ardealul românesc!

Așa-zisa „autonomie secuiască” pe care o trâmbiță „secuii” de azi, deveniți „secui-maghiari”, nu este altceva decât o „arie” dintr-o „operă” revizionistă cu bătaie lungă, al cărei final trebuie să fie refacerea „Ungariei istorice” între hotarele căreia să se afle și Ardealul! Același lucru se urmărește și prin fotbal. Prin cele două echipe cu nume străine de vocabularul românesc, dar denumirile lor au rezonanțe istorice, nu fac altceva decât să contribuie la susținerea ideilor revizionismului contemporan. S-a ajuns și la amestecul direct al Budapestei pentru susținerea

unde provin fondurile bănești ale echipelor „Csikszereda” și „Sepsi OSK”, care i-au permis, mai ales celei din urmă, să aducă atâția jucători de valoare, străini, care, sunt convins, sunt doriți de oricare echipă românească din prima ligă.

În acest fel, cum s-ar spune, ei tac și fac. Profită de toată toleranța noastră pentru a-și duce planurile la bun sfârșit. O declară chiar ei: „Ne folosim de toate mijloacele; nu avem ce pierde, ci numai de câștigat avem. Trăim cu amintirea dominației din trecut pentru dominația care are să ne revină”. În numele acestui crez le fac pe toate. Fiindcă „ei au văzut că în statul român se pot face multe și au ajuns la convingerea că este un sat fără câini, atunci au zis: să-i dăm drumul, că putem face trece și la obrăznicia aceasta”. Așa era în 1928, când Emil Dandea spunea aceste cuvinte în Parlamentul României. Așa este și azi, fiindcă obrăznicia ungarilor nu se vor sfârși niciodată!

*

E drept. În privința echipei „Hermannsdadt” lucrurile stau cu totul altfel. Populația de origine germană, atât cât a mai rămas prin România, nu urmărește astfel de idei revizioniste. Sașii s-au simțit

Macron versus Țuțea

Ion
Coja

Cu ocazia Centenarului care se împlinea de la încetarea Primului Răzbel Mondial, Emmanuel Macron, președintele Franței, a ținut un important discurs în fața întregii lumi... Discurs urmărit cu maximă atenție de întreaga suflare a planetei. Printre cei interesați de spusele președintelui francez m-am numărat și eu, chiar dacă pe Emmanuel Macron nu-l pot considera un „demn reprezentant” al Franței. Dar, vorba franțuzului, *faute de mieux*...

Pe parcursul discursului său, Macron a considerat potrivit să aducă un elogiul patriotismului de care au fost animați toți combatanții din WW1, gri-juliu foarte să adauge în comentariul său și câteva vorbe despre noțiunea de naționalism, nu cumva să se confunde... Spre mirarea mea, pentru presidentul Franței cei doi termeni s-ar afla într-un raport antonimic, de excludere, patriotismul fiind „l'exact inverse du nationalisme”. Le nationalisme en est la trahison”, adică patriotismul ar fi exact opusul naționalismului, naționalismul constând în dezicerea de patriotismul adevărat.

L-aș întreba pe omologul lui Iohannis al nostru dacă mai are nevoie de cuvântul șovinism, termen care ne vine în minte fără voia noastră într-o asemenea discuție. După mintea mea, de vorbitor al limbii române, șovinismul este „l'exact inverse du nationalisme”. Nu știu cât de frecvent este în franceză cuvântul chauvinisme, în limba română este un cuvânt deseori folosit, pentru a desemna „o atitudine politică constând în afirmarea superiorității unei națiuni asupra altora, în manifestarea exclusivismului și intoleranței naționale, care se bazează pe un naționalism extremist, care are drept scop atârțarea vrăjbei naționale și a urii între popoare sau între naționalități conlocuitoare, propagarea rasismului și exclusivismului național.”

Cuvântul ne vine din limba franceză și „provine de la numele lui Nicolas Chauvin, un recrut patriot exaltat din armata lui Napoleon I, despre care se spune că ar fi fost rănit de 17 ori în lupte. Idealismul său exacerbat a fost ridi-

culizat în comedia *La Cocarde tricolore* (1831, Paris) scrisă de frații Theodore și Hyppolyte Cogniard, unde apărea afirmația „je suis français, je suis Chauvin” (sunt francez, sunt șovin), temă reluată și caricaturizată apoi în numeroase vodeviluri, ocazie cu care s-a impus termenul de Chauvinisme (șovinism), desemnând un patriotism excesiv, total, care se manifestă printr-o admirație

sinceră, dar oarbă, nelimitată, necritică, pentru patria sa.”

După cum se vede, în comentariile / definițiile de mai sus, preluate de pe Internet, cuvintele patriotism și naționalism apar ca sinonime mai degrabă decât ca antonime. Antonime chiar în niciun caz! Atât în română, cât și în franceză.

Confuzia din mintea domnului Macron, căruia se pare că-i lipsește din vocabular termenul chauvinisme, are chiar această explicație probabilă: dacă renunți la termenul șovin, șovinism, există riscul de a pune în opoziție ceilalți doi termeni: patriotism și naționalism.

De mai multe ori am atras atenția asupra faptului că în mass media de după 1990, fără excepție, cuvântul șovinism a dispărut, ca la un ordin. Eu chiar cred că a fost un ordin, un ordin subtil, care a avut drept scop să producă un transfer semantic de la șovinism la naționalism. Adică s-a urmărit compromiterea naționalismului! Ordinul de denigrare a naționalismului se vede că a ajuns și la președintele Franței

Precizăm însă că nu există sinonimie perfectă, limba nu tolerează așa ceva, în timp, cei doi termeni sinonimici ajungând să se diferențieze în chip fatal!

Așadar, se naște întrebarea: care este deosebirea dintre patriotism și naționalism? Această întrebare a constituit subiectul unor discuții pe care le-am purtat în tinerețea noastră cu Petre Țuțea. De câteva

ori acesta a depănat una dintre cele mai frumoase amintiri, amintirea unei discuții purtate cu Nae Ionescu, peripatetizând cei doi pe Calea Victoriei, după un curs al marelui brăilean.

Întrebat fiind de către Nae Ionescu „Care trebuie să fie însușirile unui adevărat cetățean român?”, Petre Țuțea i-a răspuns cu maximă promptitudine (Citez dintr-un text cu titlul *Pentalogul lui Pere Țuțea*):

Să fie creștin, conștiința religioasă fiind definitorie pentru om; Să fie dispus a-și dea viața pentru România fără regret; Să nu înșele pe nimeni; Să nu necinstească nicio fecioară, pentru a nu ofensa majestatea Maicii Domnului; Să-și cunoască limitele și să respecte ceea ce poate face altul și nu poate face el. (anul 1937)

„Povestindu-ne acea amintire, Petre Țuțea insista pe cea de a cincea poruncă a crezului său naționalist: ca român, să te bucuri când ai norocul să întâlnești un român mai deștept decât tine, mai înzestrat, mai talentat, mai capabil. Să te bucuri că ți se ivește ocazia să-l sprijini, să-l ajuți să se împlinească pe deplin, să-și valorifice întregul potențial cu care bunul Dumnezeu l-a înzestrat, căci acele daruri Dumnezeu le-a hărăzit de fapt întregului neam românesc, iar câteodată, nu rareori, acel român este un dar pentru întreaga omenire. Să te bucuri când altul este mai bun decât tine! Să nu te doară succesul altuia dacă este bine meritat!...

Personal, aflând această minunată poveste la o vârstă când încă mă mai coceam, pot spune că am făcut o regulă de comportament din a sprijini munca și talentul Celuilalt. Nu am reușit totdeauna, dar am încercat măcar. Am scos la viața mea câteva cărți. Fiecare carte este o bucurie, o mulțumire de sine. Dar cel mai mult m-am bucurat când am putut să ajut să apară cărțile altor autori!

Când am putut să recomand textele altora! Bucuria aceasta am simțit-o și la Alexandru Graur, atunci când m-a publicat pe mine, student în anul al II-lea, în compania academică cea mai selectă...

Ani buni după aceea m-am mirat nespus să aflu că mulți profesori universitari se trec co-autori pe lucrările studenților și colaboratorilor mai tineri. Când m-am întâlnit cu colegul meu de liceu și șef de promoție TOMA EMIL și acesta mi-a mărturisit că va rămâne în străinătate cu prima ocazie, am încercat să-l abat de la intenția sa, atât de păguboasă pentru știința medicală românească în care el începea să se afirme. Mi s-a plâns: șeful său, ministru adjunct al Sănătății la acea dată, își pune cu nerușinare numele pe toate lucrările lui EMIL TOMA, ca prim autor... Îl chema cumva Păun sau mă înșel?!”

Să ne întoarcem la perechea de termeni concurenți: patriot și naționalist. Trec direct la concluzia la care am ajuns, ajutați de Petre Țuțea să înțelegem pe ce lume trăim. Postulez deci, în numele celestului nea Petrache:

A fi patriot este o datorie a fiecărui individ. Te naști cu această datorie față de țara al cărei cetățean ești. Ca patriot ești gata să-ți dai viața dacă e nevoie, atunci când ești chemat sub arme, în caz de război, când depui și un jurământ în acest sens: „Jur să-mi apăr țara și poporul cu prețul vieții mele dacă... etc. etc”

Dacă printr-o întâmplare devii cetățeanul altei țări, ești dator să fii patriot față de acea țară, să-ți dai chiar și viața dacă ajungi sub arme. Legea te obligă să fii patriot!

Situația unui naționalist este alta. Naționalistul din proprie pornire și inițiativă își dedică viața interesului național. Orice individ își păstrează naționalitatea chiar dacă-și schimbă cetățenia. Naționalitatea este un dat dobândit prin naștere. Legea nu te poate obliga să fii naționalist! A fi naționalist este o calitate, o atitudine, o preocupare pe care ți-o asumi și pe care te angajezi față de tine însuși s-o onorezi în orice circumstanță, necondiționat.

Orice individ își păstrează naționalitatea chiar dacă-și schimbă cetățenia. Naționalitatea

este un dat dobândit prin naștere. Legea nu te poate obliga să fii naționalist!

Teoretic vorbind, patrioții trebuie să fie toți cetățenii, dar naționaliștii sunt mult mai puțini. Ei se aleg dintre patrioți, dar sunt pe o treaptă superioară. Când Petre Țuțea, la Aiud, a fost întrebat de Alexandru Drăghici, cu un aer condescendent, dumneata ce profesie ai?, a răspuns: „eu sunt de profesie român!” Un răspuns care i-a cutremurat pe toți cei de față, deținuți și temniceri deopotrivă, inclusiv pe ministrul criminal. De unde și definiția naționalistului: o persoană care face din interesul național o preocupare permanentă, un punct de vedere din care se raportează de fiecare dată la provocările vieții și ale istoriei.

Naționalismul este superlativul patriotismului, nu forma decăzută a acestuia. Șovinismul este atitudinea excesivă, paranoică, a unui patriotism declarat și, într-adevăr, trădat! Apanaj al unor minți împuținate, al unei educații precare, superficiale.

Cu ani în urmă, fratele meu Aurel Coja, pasionat de genetică, m-a sunat să-mi comunice o informație care nu m-a surprins, dar mi-a mers la suflet: a fost identificată gena naționalismului! A comportamentului uman solidar cu tribul, cu comunitatea în care te naști și trăiești.

A fi naționalist este așadar starea naturală, normală a oricărui individ sănătos la minte și suflet! Această concluzie, dacă o raportezi la titlul acestor rânduri, ne pune dinainte o ultimă întrebare: ca om, cine este mai... normal dintre cei doi referenți? Țuțea sau Macron?

Un ultim postdecembrism al unei generații îmbătrânite...

Cezar Adonis
Mihalache

Nici dacă eram într-o procedură de tip „brexit” și nu puteai, ca oficial al țării tale încă europene, să propui o asemenea aberație! Sigur, dacă ar fi o aberație... Pentru că atunci, ar însemna că ministrul nostru de finanțe este de-a dreptul retardat. Dar nu este! Și e mare păcat, pentru că în acest caz nu rămâne decât varianta în care totul este premeditat.

Este semnalul prin care în numele României, trădătorii de la București vor să(-și) reconfigureze spațiul lor de furăciuni. În UE nu se mai simt bine. Pentru că sunt mult prea multe luări de poziții împotriva corupției, poziții care, în limbaj diplomatic (dar și cu vorbe tot mai directe), sunt cu mult mai grave decât anemicele cartonașe galbene, chiar și „roșii”, mai grave decât atenționările și felurile in-frigmenturi. Iar mesajul Europei este clar pentru guvernanți: „Nu mai furați un leu de la noi! Punct!”... Și pentru noi, există un mesaj-semnal, dar Europa nu-l poate rosti dincolo de subînțelesuri. Că aștia ar fi în stare să o dea în judecată, că se amestecă în treburile interne ale țării! De

fapt, ale lor. Că unde e vorba de „cașcaval”, totul este al lor; unde este vorba de responsabilități și returnări, vinovăția, ocaua de măsură a deturnărilor, timpul și modul de rambursare a ceea ce s-a furat, sunt treburile interne ale poporului. Iar poporul, în astfel de cazuri, firește, nu înseamnă și ei, clica de câr-

paci, de cozi de topor, de trădători, de îmbuibaiți, de bătrânei isterico-politici sau de condamnați țâfnoși cu tot ce nu le este parte a furtului, minciunii, dezagregării.

Propunerea „lui” Orlando Disco Teodorovici ar jigni și lumea aia din care vin imigranții în căutarea unei bucăți de pâine. Și nici măcar lor, ca lucrători din

afara UE, nu ai putea să le pui chiar așa piciorul pe grumaz. Să le dai permis de muncă pe perioadă determinată, fără posibilitatea de reînnoire.

Dar să propui așa ceva pentru niște cetățeni ai Europei, este cutremurător. Din nou sub rezerva că aștia din vizuina de ocărmuire de la București chiar

ne mai consideră „cetățeni UE”! Sau ne-au apostilat deja pentru alte structuri „geo” diversificate. Alte contururi geopolitice și geoeconomice.

Mișcarea lui Orlando, ca trompetist guvernamental al acțiunilor anti-UE derulate de șleahța mizerabilă de la putere, nu a venit întâmplător acum.

Pe fondul eșecului nostru în Schengen, pentru că la noi, orice zi de amânare devine un strat în plus peste lopețile cu noroi azvârlite de guvernanți peste libertățile și drepturile noastre, dar mai ales pe fundalul succesului reputat de bulgari.

Iar acest joc ar putea să țină. Să meargă strună pe ideile anti-europene ale guvernanților noștri. Pentru că UE nu poate să ne facă bine cu de-a sila, nu?... Dacă noi nu căscăm ochii (și nici măcar nu mai poate fi vorba doar de o privire încețoșată de o gândire întârziată față de putințele Bucureștiului politic de a ne face rău, și știm asta, dar trândăvim în așteptare că poate vor ieși Eroii Unirii și morții din Decembrie '89 să facă ordine, nu?), de fapt, dacă nu acționăm cumva, nimeni nu o va (mai) face în locul nostru.

Nici măcar ea, atât de hulita Europă... Care oricum nu are de să se mai forțeze pentru noi. Nu mai sunt atâtea rațiuni economice... Reconturarea traseului de țevi esențiale pentru confortul bătrânei doamne a schimbat prioritățile. Iar pentru Europa este mai simplu să ducă Serbia în UE, și să rezolve astfel viitoarele trasee, decât să mai stea să curețe mizeria strânsă la noi

în trei decenii de nepăsare.

Guvernanții știu asta... Și joacă, în sărăcia lor mentală, un fel de cacealma cu mării pokeriști ai UE, bazându-se pe un alt „partener” strategic. Unul căruia, deși îi știu apucăturile de satrap și spoliator, preferă să ne arunce în acea zona. Căci, dacă prețul acestei vânzări va fi reprezentat de posibilitatea de a fi lăsați să mai fure de la popor, pe lângă ceea ce vor lua oficial următorii stăpâni de colonie, pentru ei va fi foarte bine.

Și, deloc metaforic, am ajuns într-un punct în care nu doar că vorbele și scrierile nu mai au puterea de a înlătura mîzga de corupție, dar nici măcar tropăitul nostru Colectiv în fața instituțiilor. Doar alun-garea, inclusiv sub amenințarea de a-i călca pe cap pe toți trădătorii de țară... Dar și aici s-ar putea să ne izbim de un mare „dacă”... Nu al acelui dacă am mai fi în stare să ieșim într-o răzmeriță, ci dacă mai avem minimul economic și de sustenabilitate de a porni într-un nou postdecembrism...

Sfințirea Deșteptării Neamului

Grid
Modorcea

Mă bucur foarte mult că am fost în țară ca să particip la Sfințirea Catedralei Neamului, numită Catedrala Mântuirii Neamului. De ce a Mântuirii, când o anchetă a Patriarhiei a făcut public că 80 la sută dintre credincioși nu mai cred în Mântuire?

Când am făcut seria de filme religioase despre Țara Făgărașului, la una dintre filmările de la Sâmbăta de Sus, în pridvorul Bisericii martir „Brâncoveanu”, IPS Antonie Plămădeală mi-a spus că visează o Catedrala a Neamului, pe care vrea s-o înalțe la Făgăraș, în centrul țării, în simbolul românismului, acolo unde sunt urmele paleocreștine de la Mănăstirea Ursitelor, ale locului sfânt pe unde a trecut Apostolul Andrei („Mănăstirea Bucium”), rădăcinile lui Eminescu, Creangă, Aron Pumnul, Gheorghe Șincai, Inocențiu Micu-Klein, Nicolae Bălan, ale luptătorilor din munți pentru libertate, ale lui

Brâncoveanu și Mihai Viteazul, ale principelui Ștefan Mailat și ale atâtor mari români care au lăsat urme neperitoare pe acele meleaguri și pe pământul românesc. Construcția catedralei a început chiar pe locul unde păgânii au incendiat o bisericuță de lemn, păstorită de preotul Ciocan, care a devenit sufletul construirii catedralei.

S-a înălțat mult din această biserică, românismul ardelenesc a mers până acolo încât turla ei a fost acoperită cu aur, deși orașul geme de șomaj și multe lipsuri, dar românismul e mai mare decât Dumnezeu, care nu are nevoie de așa ceva, dar au făgărășenii, oameni ambițioși, cu suflet mare românesc, catedrala nefiind atât o nevoie de credință, căci în oraș mai sunt 10 biserici, ci de patriotism, pe ideea „românului verde”, ei fac curent slujbe în catedrală, și odată ce au început lucrarea, acum 20 de ani, vor s-o termine, deși catedrala e neterminată, și cine știe când se va termina, mai ales că voci ale

stăpânirii au oprit elanul preoților și al celorlalți patrioți, fiindcă li s-a spus că o catedrală a neamului se va face la București. Antonie nu mai trăiește, el, care este co-ctitor al Mănăstirii „Brâncoveanu”, și care ar fi avut un cuvânt de spus.

Am făcut câteva filme cu el, inclusiv Miracolul românesc, film etalon în creația mea, și de la el am învățat că megalomania nu salvează România. Megalomania cu care s-a sfințit și Catedrala Neamului. Nici un megaloman și nici un mitoman nu au salvat România, dimpotrivă, au încurcat creșterea ei. Miracolul este altceva. Ține de divinitate. Ține de biserică lui Hristos. Căci trebuie să credem așa cum au crezut Sfinții Părinți, care au spus că „Biserica este Trupul lui Hristos, al cărui Cap este Iisus Hristos”.

Și în alte părți s-a încercat să se deschidă drumul către împlinirea acestui vis. A existat, încă din vremea comunismului, o dorință mare, care venea din toate colțurile românismului, să se ridice această

catedrală. Era dorită ca un reper, ca o nevoie a românilor de a fi uniți. Iar acest lucru este necesar acum mai mult ca oricând. De ce? Pentru că s-au focalizat puterile, pe de o parte, puterea politică tot mai vicioasă, înstrăinată și coruptă, iar de cealaltă parte trezirea conștiinței naționale. Catedrala Neamului are două hramuri, Înălțarea Domnului și Sf. Andrei, ocrotitorul României. Acest vis s-a împlinit... dar numai simbolic, fiindcă în realitate Catedrala nu este terminată nici la jumătate! Și nu este ca în visul lui Eminescu, care a visat și el o Catedrală a Neamului, dar ar fi numit-o Catedrala Înălțării Neamului, sau poate Catedrala Învierii, a Deșteptării Neamului.

Desigur, nu te poți deștepta, dacă ești plin de păcate, e nevoie de mântuire ca să ajungi la Înălțare, la Înviere. Dar Mântuirea are în ea ceva mortuar, care ține de trecut, de un act revolut și pasiv, ca iertarea păcatelor. Un neam păcătos, care și-a ridicat o

catedrală să fie iertat! Cine să-l ierte? Credeți că Dumnezeu ne mai vede? Iar tinerii din viitor sunt curați, ei s-au născut inocenți. Noi pledăm pentru un viitor sfânt. Mântuirea ne dă imaginea unui neam de păcătoși care trebuie vindecați. Dar dacă acești păcătoși nu se purifică, nu se îndumnezeiesc, cum să învie ei țara?

Eu mi-am imaginat că nu asist la o ceremonie megalomanică, în stilul parăzilor lui Ceaușescu, în care nu cerul e prezent, ci pământul cu patimile lui, cu umflarea gogoșilor, cu nelipsita „baie de mulțime”, cu tot felul de osanale lumești, în bătaia clopotului fatidic. Clopotul bătea a parastas sau a vecernie? Cine a înviat? Nu a înviat nimeni, căci, vorba Poetului, morți sunt cei muriți! Îmi place să cred că s-a făcut sfințirea unei catedrale a deșteptării oamenilor vii.